

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(pirmā palāta)

2005. gada 13. septembrī *

Lieta T-72/04

Sonja Hosman-Chevalier, Eiropas Kopienu Komisijas ierēdne ar dzīvesvietu Briselē, ko pārstāv H. R. Garsija-Galjardo Žilfurnjē [*J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier*], E. Voutersss [*E. Wouters*] un A. Sajagess Toress [*A. Sayagués Torres*], *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv J. Kurals [*J. Curall*] un M. Velardo [*M. Velardo*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2003. gada 29. oktobra lēmumu, ar ko prasītājam atteikts Civildienesta noteikumu VII Pielikuma 4. pantā paredzētais ekspatriācijas pabalsts, kā arī ar to saistītie pabalsti.

* Tiesvedības valoda — franču.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA

(pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*] un V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],

sekretārs I. Nacins [*I. Natsinas*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 5. aprīlī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā "noteikumi") 69. pantā šai lietai piemērojamajā redakcijā noteikts, ka ekspatriācijas pabalsts ir 16 % no kopsummas, ko veido pamatalga, apgādnieka pabalsts un apgādājamā bērna pabalsts, uz ko attiecīgajam ierēdnim ir tiesības.

- 2 Noteikumu VII Pielikuma 4. panta 1. punktā noteikts, ka ekspatriācijas pabalstu izmaksā 16 % apmērā no kopējās ierēdnim izmaksātās pamatalgas, apgādnieka pabalsta un apgādājamā bērna pabalsta summas:

“a) ierēdņiem:

— kuri nav un nekad nav bijuši tās valsts pilsoņi, kuras teritorijā atrodas vieta, kur viņi strādā,

un

— kuri piecus gadus, kas beidzas sešus mēnešus līdz viņu dienesta attiecību uzsākšanai, pastāvīgi nedzīvoja vai pamatā nebija nodarbināti šīs valsts Eiropas teritorijā. Piemērojot šo noteikumu, neņem vērā apstākļus, kas rodas darba rezultātā, kas veikts kādas citas valsts vai kādas starptautiskās organizācijas labā;

(..).”

- 3 Noteikumu VII pielikuma 5. panta 1. punkta pirmajā daļā noteikts, ka štata ierēdnis, kurš atbilst ekspatriācijas pabalsta piešķiršanas kritērijiem vai kurš pierāda, ka, lai izpildītu Civildienesta noteikumu 20. pantu, viņam nācies mainīt dzīvesvietu, saņem

iekārtošanās pabalstu divu mēnešu pamatalgas apmērā, ja ierēdnis ir tiesīgs saņemt apgādnieka pabalstu, vai viena mēneša pamatalgas apmērā citos gadījumos. Visbeidzot, noteikumu VII pielikuma 10. panta 1. punkta pirmajā daļā noteikts, ka, ja ierēdnis pierāda, ka tam jāmaina dzīvesvieta, lai izpildītu Civildienesta noteikumu 20. panta prasības, tad noteiktu laiku viņš ir tiesīgs saņemt dienas naudu.

Prāvas rašanās fakti

- 4 Prasītāja, Austrijas pilsoņe, studēja un strādāja Austrijā līdz 1995. gada 14. maijam. No 1995. gada 15. maija līdz 1996. gada 17. martam viņa strādāja Beļģijā *Verbindungsbüro des Landes Tyrol* — Tiroles pārstāvniecībā — Briselē.
- 5 No 1996. gada 18. marta līdz 2002. gada 15. novembrim prasītāja strādāja Austrijas Republikas pastāvīgajā pārstāvniecībā Eiropas Savienībā Briselē. Šajā amatā viņa iesākumā darbojās *Verbindungstelle der Bundesländer* (turpmāk tekstā “VB”) — Federālo zemju sakaru birojā — un pēc tam *Österreichischer Gewerkschaftsbund* (turpmāk tekstā — “ÖGB”) — Austrijas arodbiedrību federācijā.
- 6 2002. gada 16. novembrī prasītāja uzsāka darbu kā ierēdne Komisijā. Noteikumu VII Pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta otrajā ievilkumā minētais piecu gadu laikposms attiecībā uz ekspatriācijas pabalstu, saukts “atsauces periods”, tika noteikts no 1997. gada 16. maija līdz 2002. gada 15. maijam.

- 7 Ar Komisijas Personāla un administrācijas ģenerāldirektorāta (ĢD) 2003. gada 8. aprīļa paziņojumu prasītāja tika informēta, ka viņai netiek piešķirts ekspatriācijas pabalsts.
- 8 2003. gada 7. jūlijā prasītāja, pamatojoties uz noteikumu 90. panta 2. punktu, iesniedza sūdzību par 2003. gada 8. aprīļa paziņojumu. Ar 2003. gada 14. augusta elektronisko pastu un 2003. gada 11. septembra faksu viņa iesniedza vēl divus šīs sūdzības papildinājumus.
- 9 Ar 2003. gada 29. oktobra paziņojumu, ar ko prasītāja iepazinās 2003. gada 3. novembrī, iecelējinstiūcija prasītājas sūdzību noraidīja.
- 10 No šā lēmuma izriet, ka ekspatriācijas pabalsts un ar to saistītie pabalsti prasītājai tiek atteikti, pamatojoties galvenokārt uz to, ka profesionālās darbības, ko viņa atsauces periodā ir veikusi Briselē, nav uzskatāmas par “darbu citā valstī” noteikumu VII Pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā izņēmuma izpratnē. Iecelējinstiūcija uzskatīja, ka, kaut arī VB atradās Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības telpās, tā tomēr bija atsevišķa autonoma vienība, kas piesaistīta federālajām zemēm un aizstāv to, nevis visas federācijas intereses. Kas attiecas uz ÖGB, prasītājas iesniegtie dokumenti un it īpaši viņas darba līgums neveido nekādu būtisku saikni ar Austrijas Republiku, un līdz ar to arī ÖGB veikto darbu nevar pielīdzināt darbam šīs valsts labā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 11 Ar Pirmās instances tiesas kanceleijā 2004. gada 20. februārī iesniegto prasības pieteikumu prasītāja cēla šo prasību.

- 12 2004. gada 10. jūnijā Pirmās instances tiesa, ņemot vērā Pirmās instances tiesas reglamenta 47. panta 1. punktu, nolēma, ka nav nepieciešama otrreizēja procesuālo rakstu apmaiņa, jo lietas materiāli ir pietiekami pilnīgi, lai ļautu lietas dalībniekiem izklāstīt pamatus un argumentus mutvārdu procesa laikā, par ko prasītāja neizteica nekādus apsvērumus.

- 13 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (pirmā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu. Procesā organizatorisko pasākumu ietvaros Pirmās instances tiesa lūdza prasītājai iesniegt dažus dokumentus. Prasītāja šo lūgumu izpildīja noteiktajā termiņā.

- 14 Tiesas sēdē 2005. gada 5. aprīlī tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem. Šīs sēdes laikā un, pamatojoties uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem, Pirmās instances tiesa nolēma lietas materiāliem pievienot iebildumu rakstus un atbildes uz repliku, ko Komisija bija sniegusi lietā T-83/03 *Salazar Brier/Komisija*. Lietas dalībnieki tika uzklauti sakarā ar šiem dokumentiem.

15 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt 2003. gada 29. oktobra lēmumu, ar ko tai atsaka piešķirt ekspatriācijas pabalstu un ar to saistītos pabalstus;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

16 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību kā nepamatotu;

- piespriest prasītājai segt savus tiesāšanās izdevumus pašai.

Par prāvas priekšmetu

17 Kaut arī prasītājas prasījumi ir vērsti uz to, lai atceltu Komisijas 2003. gada 29. oktobra lēmumu, ar ko noraida prasītājas 2003. gada 7. jūlija sūdzību par 2003. gada 8. aprīļa lēmumu, kas iesniegta, pamatojoties uz noteikumu 90. panta 2. punktu, izskatāmā lieta saskaņā ar judikatūru ir vēršanās Pirmās instances tiesā par nelabvēlīgu aktu, par ko tika iesniegta sūdzība (Pirmās instances tiesas 1997. gada 9. jūlija spriedums lietā T-156/95 *Echouz Brigaldi* u.c./Komisija, *Recueil*, I-A-

171. lpp. un II-509. lpp., 23. punkts, un 1999. gada 15. decembra spriedums lietā T-300/97 *Latino/Komisija*, *Recueil*, I-A-259 lpp. un II-1263 lpp., 30. punkts). No tā izriet, ka izskatāmā lieta ir arī par Komisijas 2003. gada 8. aprīļa lēmuma, ar ko prasītājam atsaka piešķirt ekspatriācijas pabalstu un ar to saistītos pabalstus, atcelšanu.

Juridiskais pamatojums

18 Prasītāja savas prasības pamatojumam izvirza trīs pamatus. Pirmais pamats ir saistīts ar kļūdu faktu vērtējumā. Otrais pamats ir saistīts ar noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu. Visbeidzot, trešais pamats ir saistīts ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

19 Pirmkārt, ir jāizvērtē otrais pamats, kas saistīts ar noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu.

Par otro pamatu — noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

20 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīstot, ka darbs, ko prasītāja veica VB un ÖGB labā Austrijas Republikas pastāvīgajā pārstāvniecībā

Eiropas Savienībā, nav uzskatāms par “darbu citas valsts labā” noteikumu VII Pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā izņēmuma izpratnē.

- 21 Pirmkārt, prasītāja uzsver, ka Komisija ir kļūdaini interpretējusi noteikumu VII Pielikuma 4. pantā minēto valsts jēdzienu. Viņa ir strādājusi Austrijas Republikas labā neatkarīgi no iestādes, ar ko viņai bija līgumattiecības. Prasītāja atsauces uz to, ka noteikumos kā izņēmums, kad netiek ņemts vērā atsauces periods, ir noteikti ar “darbu citas valsts labā” saistītie apstākļi. Tādējādi nav nozīmes, vai darbs ir veikts ministrijā vai citā pārvaldes iestādē, jo izšķirošais apstāklis ir tas, ka darbs tiek veikts citas valsts labā. Prasītāja uzskata, ka, tā kā ne tikai Austrijas Republika, bet arī Beļģijas Karaliste ir atzinušas viņu par nodarbinātu Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības Eiropas Savienībā tehniskajā un administratīvajā dienestā, Komisija nevarēja pieņemt pretēju lēmumu.
- 22 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka Komisijas apgalvojums par to, ka Austrijas Republikas pastāvīgā pārstāvniecība tikai dod pajumti tādām organizācijām kā *VB* un *ÖGB*, kas ir pilnīgi autonomas no valsts, ir pretrunā ar Komisijas līdz šim pausto viedokli attiecībā uz pastāvīgās pārstāvniecības labā veiktajiem pakalpojumiem. Viss *VB* un *ÖGB* personāls attiecībā uz Austrijas Republikas pastāvīgo pārstāvniecību ir saņēmis Beļģijas Protokola dienesta akreditāciju. *VB* veic uzdevumus, ko tai saskaņā ar Konstitūciju deleģējusi Austrijas Republika. *ÖGB* ir viens no Austrijas sociālajiem partneriem un piedalās likumdošanas procesā valstī, paužot savu viedokli par likumprojektiem un citiem politiskiem projektiem, un tādēļ tajā strādājošais personāls ir pastāvīgās pārstāvniecības daļa un ir pakļauts Austrijas vēstniekam. Prasītāja secina, ka pakalpojumi, ko *VB* un *ÖGB* sniedz Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības ietvaros, ir uzskatāmi par “darbu citas valsts labā” noteikumu VII pielikuma 4. panta izpratnē.

- 23 Komisija uzskata, ka šis pamats ir noraidāms, jo laikposmi, kad tika veikts darbs VB un ÖGB ietvaros, nav uzskatāmi par "darbu citas valsts labā" noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā izņēmuma mērķiem.
- 24 Komisija uzskata, ka jēdziens "darbs citas valsts labā" ir jāinterpretē neatkarīgi no dažādajām valsts tiesību normām, lai izvairītos no kolīzijām, kā to ir apstiprinājusi arī Tiesa 2001. gada 31. maija spriedumā lietās C-122/99 P un C-125/99 P (*D un Zviedrija/Padome, Recueil*, I-4319. lpp., 11. punkts). Šāda pieeja ir pielietojama it īpaši, lai izvairītos no atšķirīgas attieksmes pret personām, kuras strādā vienā un tajā pašā iestādē, ja šī norāde tiktu saprasta kā norāde uz dažādu valstu tiesību normām. Komisijas piedāvātā šaurākā interpretācija būtu saskaņā ar noteikumu VII pielikuma 4. panta *ratio legis*. Turpretī saskaņā ar prasītājas piedāvāto interpretāciju valsts būtu visas tās publiskās vai privātās iestādes, kurām valdība ir piešķirusi iekšējas kompetences, bet tas nav Kopienas likumdevēja mērķis. Likumdevējs ir atsaucies uz jēdzienu "valsts", jo tobrīd jau pastāvēja valstis ar federālu struktūru, kas nozīmē, ka, ja tas būtu vēlējies šo jēdzienu paplašināt un iekļaut tajā politiskas apakšstruktūras vai reģionālas kopienas, tas būtu darīts nepārprotami.
- 25 Attiecībā uz VB labā veikto darbu Komisija uzsver, ka, kaut arī Austrijas federālajām zemēm ir plašas kompetences, kas tām tieši paredzētas Konstitūcijā, tas nenozīmē, ka federālās zemes būtu valstis noteikumu VII pielikuma 4. pantā paredzētā izņēmuma izpratnē. Komisija uzskata, ka tikai tas darbs organizācijas, kuras darbībai ir ietekme visā valsts teritorijā, labā, ir uzskatāms par darbu citas valsts labā. Tā tas nav attiecībā uz federālajām zemēm, kuru uzdevums ir izmantot savas pilnvaras savas teritorijas ietvaros un, jebkurā gadījumā, tikai savas teritorijas interesēs. Turklāt prasītāja nevar tādēļ, ka laikā, kad viņa strādāja VB, viņai bija diplomātes statuss, secināt, ka VB varētu piedēvēt valsts statusu. Viņai nebija īsta diplomātes statusa, bet gan tehniskā un administratīvā personāla darbinieces statuss, turklāt saskaņā ar 1961. gada 18. aprīļa Vīnes konvenciju par diplomātiskajiem sakariem viņa nemaz nevar apgalvot, ka viņai būtu bijis diplomātes statuss, bet ir bijušas tikai atsevišķas priekšrocības, kas saistītas ar šiem noteikumiem.

- 26 Attiecībā uz *ÖGB* ietvaros veikto darbu Komisija uzskata, ka šī iestāde pārstāv tikai privātas intereses.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 27 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ekspatriācijas pabalsts tiek piešķirts, lai atlīdzinātu izmaksas un īpašas neērtības, kas rodas, pastāvīgi strādājot valstī, ar kuru ierēdnim pirms stāšanās amatā nav bijis ilgstošas saiknes (Pirmās instances tiesas 1993. gada 30. marta spriedums lietā T-4/92 *Vardakas*/Komisija, *Recueil*, II-357. lpp., 39. punkts, 1995. gada 14. decembra spriedums lietā T-72/94 *Diamantaros*/Komisija, *RecFP*, I-A-285. un II-865. lpp., 48. punkts, un 1999. gada 28. septembra spriedums lietā T-28/98 *J*/Komisija, *RecFP*, I-A-185. un II-973. lpp., 32. punkts). Lai šādu ilglaicīgu saikni varētu konstatēt un ierēdnis tādējādi zaudētu tiesības uz ekspatriācijas pabalstu, likumdevējs noteic, ka ierēdņa dzīvesvietai ir jābūt valstī, kurā tagad atrodas viņa darba vieta, vai arī viņam sava pamatnodarbošanās piecus gadus ir jāveic šajā valstī (spriedums lietā *Diamantaros*/Komisija, 48. punkts).
- 28 Jānorāda arī uz noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu attiecībā uz ierēdņiem, kas darbu citas valsts vai starptautiskās organizācijas labā ir veikuši piecu gadu laikposmā, kas beidzies sešus mēnešus pirms viņu stāšanās amatā. Šā izņēmuma jēga ir tāda, ka, ņemot vērā šādus apstākļus, attiecīgos ierēdņus nevar uzskatīt par tādiem, kurus ar pašreizējās darba vietas valsti saista ilglaicīga saikne pagaidu piesaistes šai valstij dēļ (Tiesas 1981. gada 15. janvāra spriedums lietā C-1322/79 *Vutera*/Komisija, *Recueil*, 127. lpp., 8. punkts, un 1985. gada 2. maija spriedums lietā C-246/83 *De Angelis*/Komisija, *Recueil*, 1253. lpp., 13. punkts).

- 29 Noskaidrojamais jautājums ir — vai darbs, ko prasītāja veica Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības Eiropas Savienībā Briselē labā atsauces laikposmā ir uzskatāms par, kā apgalvo prasītāja, valsts labā veiktu darbu noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē. Šajā pantā minētais valsts jēdziens paredz valsti tikai kā juridisku personu un vienotu starptautisko tiesību subjektu, un tās pārvaldes iestādes.
- 30 Nav apstrīdēts, ka darbs tādās organizācijās kā dalībvalsts pastāvīgā pārstāvniecība Eiropas Savienībā vai dalībvalsts vēstniecība ir uzskatāms par darbu valsts labā noteikumu VII pielikuma 4. panta izpratnē.
- 31 Šajā gadījumā no lietas materiāliem izriet, ka prasītāja atsauces periodā, tas ir, no 1997. gada 16. maija līdz 2002. gada 15. maijam, strādāja Austrijas Republikas pastāvīgajā pārstāvniecībā Eiropas Savienībā Briselē, esot šīs pārstāvniecības personālā.
- 32 Arī Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības Eiropas Savienībā 2002. gada 7. augusta apliecinājums apstiprina, ka prasītāja "bija Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības Eiropas Savienībā administratīvā un tehniskā personāla sastāvā līdz 1996. gada 18. martam", tas ir, visā atsauces periodā.
- 33 Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības Eiropas Savienībā 1996. gada 9. marta vēstule, kas adresēta *ministère des Affaires étrangères, du Commerce et de la Coopération au développement du Royaume de Belgique* [Beļģijas Karalistes Ārlietu, tirdzniecības un sadarbības attīstībai ministrija] apstiprina, ka šī pārstāvniecība ir lūgusi Beļģijas iestādēm izsniegt identifikācijas karti uz prasītājas vārda, pamatojot to ar darba uzsākšanu 1996. gada 18. martā. Tāpat Beļģijas ārlietu ministrijas 1996. gada 26. aprīļa vēstule apstiprina, ka Beļģijas iestādes Austrijas Republikas pastāvīgajai pārstāvniecībai ir izsniegušas identifikācijas karti uz

prasītājas vārda. Šai vēstulei ir pievienota attiecīgās identifikācijas kartes, kas izdota 1996. gada 16. aprīlī un bijusi derīga līdz 2000. gada 16. aprīlim, kopija, kurā rakstīts, ka prasītāja ir Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības tehniskā un administratīvā personāla locekle. Turklāt īpašās identifikācijas kartes, ko Beļģijas iestādes prasītājai piešķirušas vēlāk, apliecina, ka šīs kartes derīguma termiņš ir pagarināts līdz 2003. gada 16. aprīlim.

- 34 Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības 2003. gada 21. janvāra vēstule Beļģijas iestādēm apliecina, ka pārstāvniecība Beļģijas Ārlietu ministriju ir informējusi, ka "prasītāja, pārstāvniecības tehniskā un administratīvā personāla locekle, vairs pārstāvniecībā nestrādā" un ka līdz ar to minētā identifikācijas karte tiek atdota.
- 35 Visbeidzot, prasītāja, būdama Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības tehniskā un administratīvā personāla locekle, 1997. gada 7. augustā Beļģijas iestādēs ir iesniegusi lūgumu par atbrīvojumu no pievienotās vērtības nodokļa (PVN) saistībā ar dažiem pakalpojumiem un precēm personīgai lietošanai. Tāpat arī Briseles pilsētas reģiona ministrijas finanšu pārvaldes vēstulē noteikts, ka prasītāja 1997. gadā tiek atbrīvota no vietējiem nekustamā īpašuma nodokļiem, piemērojot 1961. gada 18. aprīļa Vīnes konvenciju par diplomātiskajiem sakariem.
- 36 No visa iepriekšminētā nepārprotami izriet, ka prasītāja bija Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības personāla locekle, kas hierarhiski padota vēstniekam, Austrijas Republikas pastāvīgajam pārstāvim Eiropas Savienībā, un ka viņas statuss bija tāds pats kā pārējiem pārstāvniecības darbiniekiem. Līdz ar to darbs, ko prasītāja visu atsauces periodu veikusi Austrijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības labā, ir uzskatāms par darbu šīs valsts labā.

- 37 Šo secinājumu neatspēko Komisijas argumenti, saskaņā ar kuriem prasītāja, kaut arī strādādama pastāvīgajā pārstāvniecībā, nav strādājusi Austrijas Republikas labā, jo darbs tika veikts VB un ÖBG, kas savukārt ir federālo zemju un arodbiedrību, nevis valsts interešu aizstāvības organizācijas.
- 38 Šā apgalvojuma atbalstam Komisija izvirza vairākus argumentus, kas balstīti uz Austrijas federālo zemju, VB un ÖBG kompetenci un tās apjomu, kā arī uz to attiecībām ar valsti, pamatojoties uz Austrijas valsts tiesībām.
- 39 Šis Komisijas apgalvojums ir nepieņemams.
- 40 Šis apgalvojums, kā jau iepriekš minēts, ir pamatots ar Austrijas valsts tiesību elementiem, un tādēļ tas ir pretrunā ar Kopienas tiesību vienveidīgu piemērošanu un vienlīdzības principu, no kā savukārt izriet, ka, lai noteiktu tādas Kopienas tiesību normas, kurā nav skaidru norāžu uz dalībvalstu tiesībām, jēgu un piemērojamību, tai parasti visā Kopienā jātiek autonomi un vienveidīgi interpretētai, kas jāveic, ņemot vērā normas kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi. Ja nav ietverta skaidra atsauce, Kopienas tiesību piemērošana var tomēr nozīmēt, ja nepieciešams, atsauci uz dalībvalstu tiesībām, ja Kopienas tiesnesis no Kopienas tiesībām vai vispārīgajiem tiesību principiem nevar izdarīt secinājumus par autonomās interpretācijas saturu un piemērojamību (Tiesas 1984. gada 18. janvāra spriedums lietā *C-327/82 Ekro*, *Recueil*, 107. lpp., 11. punkts; Pirmās instances tiesas 1992. gada 18. decembra spriedums lietā *T-43/90 Díaz Garcia/Parlaments*, *Recueil*, II-2619. lpp., 36. punkts; 1999. gada 28. janvāra spriedums lietā *T-264/97 D/Padome*, *RecFP*, I-A-1. un II-1. lpp., 26. un 27. punkts, ko apstiprina iepriekš minētais spriedums lietā *D* un *Zviedrija/Padome*). Šajā lietā atsauce uz Austrijas tiesībām nav nepieciešama, jo nav apstrīdēts, ka dalībvalsts pastāvīgā pārstāvniecība Eiropas Savienībā ir daļa no valsts iestādēm noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

- 41 Turklāt šim Komisijas apgalvojumam pretējs ir viņas pašas viedoklis izskatāmajā lietā, proti, ka jēdziens “darbs citas valsts labā” ir jāinterpretē autonomi no dažādām valsts tiesību normām, lai izvairītos no atšķirībām, ko arī Tiesa ir apstiprinājusi iepriekšminētajā spriedumā lietā *D* un *Zviedrija/Padome* (11. punkts). Turklāt iepriekšminētais apgalvojums ir tieši pretējs viedoklim, ko tā tajā pašā laikā paudusi citās lietās Pirmās instances tiesā par tādu pašu jautājumu, kāds tiek izskatīts šajā lietā. Arī lietā *T-83/03 Salazar Brier/Komisija* savā atbildes rakstā uz repliku, ko tā iesniedza 2003. gada 30. septembrī, Komisija uzsver, ka tādas organizācijas kā pastāvīgās pārstāvniecības Eiropas Savienībā ietilpst “valsts” jēdzienā noteikumu VII pielikuma 4. panta izpratnē un ka šie apsvērumi ir spēkā neatkarīgi no uzdevumiem, ko persona iestādē veic. Tā uzsver, ka nav jāanalizē ierēdņa, kas strādājis pastāvīgajā pārstāvniecībā, īpašie pienākumi, jo ierēdnis ir strādājis šajā organizācijā un tā savukārt ietilpst noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta otrajā ievilkumā paredzētajā “valsts” jēdzienā, ar ko pietiek, lai šo noteikumu piemērotu.
- 42 Tādēļ pietiek, ja persona savas profesionālās darbības veic organizācijā, kas ietilpst valsts jēdzienā iepriekšminētajā izpratnē, kā, piemēram, pastāvīgajā pārstāvniecībā, lai uz viņu attiektos noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta otrajā ievilkumā paredzētais izņēmums neatkarīgi no tā, kādi ir viņas īpašie pienākumi, ko tā veic iepriekšminētajā organizācijā. Pretējā gadījumā būtu jāveic pienākumu un veikto uzdevumu sīka analīze no valsts tiesību viedokļa, kas savukārt būtu pretēji iepriekšminētajām prasībām. Turklāt tikai katrai dalībvalstij pašai jānosaka savu pakalpojumu kārtība vispiemērotākajā veidā un noteikt savu ierēdņu un darbinieku mērķus un pienākumus.
- 43 No visa iepriekšminētā un nepārbaudot Komisijas argumentus, kas balstās uz Austrijas valsts tiesībām, izriet, ka darbs, ko prasītāja veikusi Austrijas Republikas pastāvīgajā pārstāvniecībā atsaucēs periodā, ir uzskatāms par darbu noteikumu VII pielikuma 4. panta izpratnē. Līdz ar to šie gadi zaudē savu nozīmi un saskaņā ar šo

noteikumu nav ņemami vērā. Ievērojot to, ka prasītāja Austrijas Republikas pastāvīgajā pārstāvniecībā ir strādājusi visu atsaucē periodu, sākot no 1996. gada 18. marta, minētais piecu gadu laikposms ir no 1991. gada 18. marta līdz 1996. gada 17. martam.

- 44 Šajā sakarā pietiek konstatēt, ka prasītāja nav ne dzīvojusi, ne veikusi profesionālas darbības Beļģijā pirms 1995. gada 15. maija, datuma, kad viņa pārcēlās uz Briseli, lai strādātu Tirolas federālās zemes birojā. Līdz ar to Brisele nav bijusi prasītājas pastāvīgā uzturēšanās vieta noteikumu VII pielikuma 4. pantā minētajā piecu gadu laikposmā un ir izpildīti šajā normā minētie priekšnoteikumi, un prasītājai ir tiesības uz ekspatriācijas pabalstu.
- 45 No iepriekšminētā izriet, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, atsakoties atskaitīt to laikposmu, kurā prasītāja strādāja Austrijas Republikas pastāvīgajā pārstāvniecībā, un secinot, ka viņa neatbilst noteikumu VII pielikuma 4. pantā minētajiem priekšnoteikumiem ekspatriācijas pabalsta saņemšanai.
- 46 Līdz ar to otrais pamats, kas saistīts ar noteikumu VII pielikuma 4. panta pārkāpumu, ir apmierināms.
- 47 Līdz ar to un, neuzskatot par vajadzīgu lemt par pārējiem prasītājas izvirzītajiem pamatiem, prasība ir atzīstama par pamatotu un apstrīdētie lēmumi ir atceļami, jo ar tiem prasītājai tika atteikts piešķirt ekspatriācijas pabalstu.

Par pabalstiem, kas saistīti ar ekspatriācijas pabalstu

Lietas dalībnieku argumenti

- 48 Prasītāja min, ka, ja tiek atzītas viņas tiesības uz ekspatriācijas pabalstu, viņa lūdz piemērot Tiesas 1998. gada 28. maija spriedumā lietā *C-62/97 P Komisija/Lozano Palacios (Recueil, I-3273. lpp.)* ietvertu judikatūru, saskaņā ar kuru viņai automātiski ir tiesības uz dienas naudu un iekārtošanās pabalstu.
- 49 Komisija uzskata, ka šī judikatūra šajā lietā nav piemērojama, jo prasītājai nav tiesību saņemt ekspatriācijas pabalstu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 50 Pirmās instances tiesa atsaucas uz noteikumu VII pielikuma 5. panta 1. punkta pirmo daļu, kurā noteikts, ka ierēdnis, kuram ir tiesības uz apgādnieka pabalstu, saņem iekārtošanās pabalstu divu pamatalgu apmērā, bet, ja ierēdnim nav tiesību uz apgādnieka pabalstu, tas saņem iekārtošanās pabalstu vienas pamatalgas apmērā, ja tiek izpildīts viens no diviem sekojošiem alternatīviem nosacījumiem, proti, ir izpildīti priekšnoteikumi ekspatriācijas pabalsta saņemšanai vai noteikumu 20. pantā minēto pienākumu izpildei ir vajadzējis mainīt dzīvesvietu (Pirmās instances tiesas 1996. gada 12. decembra spriedums lietā *T-33/95 Lozano Palacios/Komisija, RecFP, I-A-575. un II-1535. lpp., 57. un 58. punkts*, ko Tiesa apstiprinājusi iepriekšminētajā spriedumā apelācijas lietā *Komisija/Lozano Palacios*, 20. līdz 22. punkts).

- 51 Līdz ar to prasītājam ir tiesības uz noteikumu VII pielikuma 5. panta 1. punktā minēto iekārtošanās pabalstu, jo tā atbilst priekšnoteikumiem ekspatriācijas pabalsta piešķiršanai.
- 52 Attiecībā uz dienas naudu jāatzīmē, ka šis pabalsts nav saistīts ar ekspatriācijas pabalstu un ka tas saskaņā ar noteikumu VII pielikuma 10. panta 1. punktu piešķirams tikai ierēdnim, kurš var iesniegt pierādījumus par to, ka noteikumu 20. pantā minēto pienākumu izpildei tam ir vajadzējis mainīt dzīvesvietu. Tā kā prasītāja, iesniedzot administratīvo sūdzību, nav iesniegusi lūgumu piešķirt šo pabalstu, prasība daļā par šā pabalsta piešķiršanu nav pieņemama.
- 53 No iepriekšminētā izriet, ka apstrīdētie lēmumi ir jāatceļ daļā, kurā tajos prasītājam ir atteikts piešķirt iekārtošanās pabalstu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 54 Atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums nav labvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(pirmā palāta)

nospiež:

- 1) 2003. gada 8. aprīļa un 29. oktobra lēmumi ir atceļami daļā, kurā tie satur atteikumu prasītājam piešķirt Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto ekspatriācijas pabalstu, kā arī šā paša pielikuma 5. panta 1. punktā minēto iekārtošanās pabalstu;
- 2) prasību pārējā daļā noraidīt.
- 3) Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 13. septembrī.

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Sekretārs

Priekšsēdētājs

H. Jung

J. D. Cooke